

DE HANDEL IN GEDROOGDE, GEROOKTE EN GEZOUTEN VISCH.

Door A. VAN DE WOUWER,
Secretaris der Gewestelijke Afdeeling der Syndikale Kamer
voor vischhandel in België, te Antwerpen.

Wanneer we nagaan wat er door onze Regeering de laatste jaren gedaan werd, om de met ondergang bedreigde financiële of nijverheidsinstellingen te helpen, dan moeten we zeggen dat er veel werk verricht werd. Er moet echter aan toegevoegd worden dat, terwijl nijverheid en finacie hulp ontvingen, de handel aan zijn lot werd overgelaten. Daarenboven was het juist de handel die de nadeelen en lasten van contingentteeringen en andere bezwarende maatregelen te dragen had. De handelaar moest zijn plan maar trekken. Men vergat echter onderscheid te maken tusschen Belgische en vreemde handelaars. En waar onze wet verzekert dat « alle Belgen gelijk zijn voor de wet », voegt de man uit de straat er met bittere scherts aan toe : « Maar de wet is niet gelijk voor alle Belgen ». Hij vergeet nochtans dat een vreemdeling, een buitenlander daarenboven de gelegenheid krijgt om allerlei voordeelen te genieten. Een vreemdeling, om het even vanwaar hij komt, wordt hier met open armen ontvangen. Er bestaat bij zeer vele menschen een totaal verkeerde mentaliteit, die als gevolg heeft dat ze meer vertrouwen hebben in de kwaliteit der pekelharing hun aangeboden door een « Hollander », die ze nooit te voren gezien hebben, dan als ze dezelfde visch van hun gewonen winkelier koopen. Hoevele Hollanders doen een geweldige concurrentie aan de winkeliers, leurders en marktkramers, eenvoudig door een Volendammerkostuum aan te trekken, al hebben ze nooit de Zee derzee gezien.

Maar ook van andere nationaliteiten hebben wij op dit oogenblik duizenden inwijkelingen; hoevele Russen, Polen, Italianers en Duitschers zijn er de laatste jaren naar ons land overgewaaid, veelal als gevolg van economische of politieke verwikkelingen in hun eigen land? Maar al te vaak zijn er ook buitenlanders, voor wie het in hun heimat te benauwd of warm werd, en die zich daarom aan den anderen kant der

grens in veiligheid gebracht hebben. Die hier een « Commerce » of « Geschäft » beginnen, zonder zich te storen aan belastingen, taxes enz. en die als morgen de kat op de koord komt, wederom een grens verder zullen trekken.

Ons land is klein en zeer dicht bevolkt. Denkt eens even wat voordeelen dit biedt aan onze naburen. Zonder verplicht te zijn, zich in ons land te vestigen en er belasting te betalen, de noodige zegeltaxes **juist** te voldoen, zich te schikken naar alle andere wetten, die de Belgische handelaars verplichten, kunnen zij, meestal **met gansche autoladingen onze grenzen overschrijden om het gansche land door te « leuren » met onverkochte koopwaar**. Onnoemelijk veel schade wordt er alzoo dagelijks aan den Belgischen handel berokkend, want deze koopwaar — meestal **pekelharing, gedroogde haring of gerookte haring, makreel, spiering, paling, enz.** — moet bij den toldienst aangegeven worden, terwijl er op de waarde een zegeltaxe van 5 of 10 % geheven wordt. Maar de waarde is moeilijk, wellicht onmogelijk te bepalen, waarom de vreemde leurers dan ook een veel te lage waarde opgeven en, in verhouding, ook de 5 of 10 % wordt berekend. De in België gevestigde handelaars zijn verplicht de zegels bij te plakken tot de volle waarde, als dit niet aan de grens zou geschied zijn. Op de door vreemden geplakte zegels heeft men echter na het inklaren niet de minste controle meer; zoodat ze zich ook niet zullen bekommeren of de zegels wel juist geplakt werden. Op deze wijze profiteeren de vreemdelingen reeds van een zeker %, dat hun toelaat met de sinds jaren in België gevestigde handelaars te concurreeren.

In Frankrijk werd, vóór een paar jaar, verboden met vreemde geladen autocamions over de grens te komen; bij het binnenkomen van het land **moest de lading door een franschen vervoerder verder verzonden worden**. Daardoor wordt niet alleen het leuren door buitenlanders — zonder leurplaque — natuurlijk, onmogelijk gemaakt, maar het werk wordt verschaft aan landgenooten in plaats van aan vreemden. Een dergelijke regeling zou ook in ons land veel goed doen.

Ook zou door den toldienst nog enkel visch — dit kan natuurlijk ook tot andere goederen uitgebreid worden — **mogen ingeklaard worden door en op naam van in België sinds een te bepalen tijd als dusdanig gevestigde en in het handelsregister ingeschreven handelaars**. De bestemming moet in België werkelijk met ijn gezin woonachtig zijn.

Ten einde het bedrag in zegelrechten te beletten, moet de taxe bij den invoer niet langer ad valorem (op de waarde) berekend worden. De waarde is immers nooit met absolute zekerheid gekend, waarom het beter is een taxe te berekenen op het gewicht, dat door den toldienst juist en zonder moeilijkheden kan vastgesteld worden. Dit voor de haring, die niet zulke groote prijsschommelingen kent en waarmede het meeste bedrag gebeurt. **De taxe van 5 of 10 % zou moeten vervangen worden door een taxe van b.v. maximum 10 fr. per 100 kg. voor haring, hetzij gerookt, gedroogd of in pek.**

De taxe bij den invoer op de andere bewerkte visch is veel te hoog en zou — dit is intusschen reeds gedeeltelijk geschied — moeten teruggebracht worden op 5 %.

Dit in het belang, niet alleen van de regelmatig sinds jaren gevestigde invoerders, maar ook van de visch- en haringnijverheid, de rookerijen en tevens van den handel in het algemeen, terwijl ook de verbruikers er wel zullen bij varen.

Mogen dus spoedig van overheidswege de moeilijkheden van den handel in bewerkte visch ingezien worden, opdat hieraan een passende en afdoende oplossing gebracht worde !

Dit zijn de wenschen der handelaars in gerookte, gedroogde en gezoute visch, aangesloten bij de Syndikale Kamer voor Vischhandel in België.